

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9073 van 21 maart 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2008 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 december 2007 tot teruggrijping, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2007, de beslissing van 14 december 2007 tot intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2007, de beslissing tot afschrijving uit het bevolkingsregister, de beslissing van 14 december 2007 tot vasthouding in een welbepaalde plaats en de impliciete beslissing van 24 december 2007 om verzoekster niet op het grondgebied toe te laten na de beslissing van de raadkamer.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories

Gelet op de beschikking van 19 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die loco advocaat R. FONTEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster heeft de Algerijnse nationaliteit en werd geboren op 22 februari 1978 te Knokke-Heist.

In februari 2005 verlaat verzoekster het Belgische grondgebied. Ze was toen in het bezit van een verblijfstitel.

Op 14 december 2007 kwam verzoekster aan op Zaventem, weliswaar in het bezit van een geldige identiteitskaart voor vreemdelingen, doch na afwezigheid uit het Rijk van meer dan één jaar.

Op grond van het gebrek aan bewijs dat zij voor haar vertrek haar hoofdbelangen in België behield en het nalaten het gemeentebestuur van haar verblijfplaats in kennis te stellen van haar voornemen het land te verlaten en er terug te keren, werd zij bij beslissing van 14 december 2007 teruggedreven, in toepassing van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 35 en 39, §3, 1° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: K.B. van 8 oktober 1981).

De Raadkamer van de Correctionele Rechtbank te Brussel beval bij beschikking van 24 december 2007 de invrijheidstelling. Bijgevolg werd verzoekster uit het INAD-centrum vrijgelaten.

Bij bevelschrift van de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 27 december 2007 werd opnieuw bevolen verzoekster in vrijheid te stellen. Verzoekster werd op het Belgische grondgebied toegelaten.

Op 28 december 2008 dient verzoekster een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 december 2007 tot teruggrijping, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2007, de beslissing van 14 december 2007 tot intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2007, de beslissing tot afschrijving uit het bevolkingsregister, de beslissing van 14 december 2007 tot vasthouding in een welbepaalde plaats aan de grens, de impliciete beslissing van 24 december 2007 om verzoekster niet op het grondgebied toe te laten en de impliciete beslissing van 24 december 2007 om verzoekster van haar vrijheid te beroven, na de beslissing van de raadkamer. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen bij arrest van 28 december 2007, met nummer 5434.

Op 14 januari 2008 dient verzoekster een verzoekschrift tot nietigverklaring in tegen de volgende beslissingen:

- de beslissing van 14 december 2007 tot teruggrijping, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2007;
- de beslissing van 14 december 2007 tot intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2007 en die vervat zit in het bevel tot teruggrijping;
- de beslissing tot afschrijving uit het bevolkingsregister;
- de beslissing van 14 december 2007 tot vasthouding in een welbepaalde plaats;
- de impliciete beslissing van 24 december 2007 om verzoekster niet op het grondgebied toe te laten na de beslissing van de raadkamer.

2. Over de rechtspleging.

2.1. Waar verzoekster opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingen-wet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoekster wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die de verzoekster bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

2. Verzoekster vraagt dat als het arrest gepubliceerd wordt, dit gebeurt in overeenstemming met artikel 20 tot 22 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: *Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*).

De Raad wijst verzoekster er op dat zijn arresten in de regel worden gedepersonaliseerd vooraleer tot publicatie wordt overgegaan, daar dit voorzien is in artikel 20 *Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*.

3. Voorts voert verzoekster aan dat zowel overeenkomstig de bepalingen van de rechten van de mens (artikel 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens) als overeenkomstig de algemene beginselen van administratief recht zij recht heeft op een gelijke behandeling, de wapengelijkheid van de partijen en de voorzienbaarheid van rechtspraak. Verzoekster stelt dat dit in casu niet gewaarborgd kan worden. Ten eerste stelt zij geen toegang te hebben tot de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl dit voorzien is in de artikelen 20 en 21 van het *Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*. Verder wijst verzoekster er op dat zij dezelfde grief heeft ten aanzien van de rechtspraak van de Raad van State, aangezien deze rechtspraak in vreemdelingenzaken niet het voorwerp uitmaakt van een systematische publicatie, zodat enkel de verwerende partij op exclusieve wijze toegang heeft tot deze rechtspraak. Verzoekster vreest dat de verwerende partij hierdoor de invloed die uitgaat van bepaalde minderheidsrechtspraak of rechtspraak die achterhaald is, zal gebruiken om een geloofwaardige rechtspraak in vreemdelingenzaken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform de aangehaalde beginselen onmogelijk te maken.

Verzoekster vraagt daarom dat de rechtspraak van de Raad van State niet wordt gebruikt om voorliggende zaak te motiveren.

De Raad merkt op dat de rechtspraak van zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State via de griffies ter beschikking staat van het publiek. Het is dus, zowel voor verzoekster als verweerder steeds mogelijk om de gewenste arresten op te vragen en aldus de rechtspraak van beide rechtscolleges te analyseren en te kennen. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bovendien, en dit in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, wel beschikbaar via de website van de Raad. Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat de rechtspraak van zowel de Raad van State als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een ruime verspreiding kent via juridische tijdschriften. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij een onvoldoende toegang heeft tot de rechtspraak en hierdoor niet op een gelijkwaardige wijze kan optreden in rechte.

Tot slot vraagt verzoekster om hieromtrent een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. In het licht van wat voorafgaat dient op verzoeksters verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof niet te worden ingegaan daar het antwoord op deze prejudiciële vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen omdat verzoekster wel voldoende toegang tot de rechtspraak heeft. In overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2. Over de ontvankelijkheid.

3.1. Ter terechtzitting deelt verzoekster mee dat zij afstand wenst te doen van het ingestelde beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de volgende bestreden beslissingen: beslissing van 14 december 2007 tot teruggrijping, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2007, de beslissing tot afschrijving uit het bevolkingsregister, de beslissing van 14 december 2007 tot vasthouding in een welbepaalde plaats en de impliciete beslissing van 24 december 2007 om verzoekster niet op het grondgebied toe te laten na de beslissing van de raadkamer. De verwerende partij stelt hiertegen geen bezwaar te hebben.

In het administratief dossier zijn geen redenen voorhanden die zich verzetten tegen de afstand. Bijgevolg stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand vast van het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen zoals in de vorige alinea omschreven.

3. Onderzoek van het beroep.

4.1. Met betrekking tot de beslissing tot intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen van 14 december 2007, ter kennis gebracht op 14 december 2007 en vervat in het bevel tot teruggrijping:

4.1.1. In een eerste middel stelt verzoekster dat de motieven van deze beslissing verkeerd zouden zijn en voert ze de schending aan van de artikelen 3, 19 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen en de schending van artikel 35 en 39 §3, 1° van het K.B. van 8 oktober 1981.

4.1.1.1. Verzoekster stelt dat de motivering onjuist is omdat uit de motivering niet blijkt of haar, of de gemeente Ganshoren, al dan niet de vraag werd gesteld of verzoekster al dan niet voldaan had aan de voorwaarde om haar vertrek uit België voor een periode langer dan één jaar te melden met het oog op terugkeer.

4.1.1.2. Zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 evenals artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen wordt als volgt gemotiveerd:

“Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart terug naar België te komen op basis van IK voor vreemdelingen met nummer FZY579,802 geldig van 18.02.2005 - 22.02.2010.

Uit de uitreisstempel in het nationaal paspoort van betrokkene blijkt dat zij het grondgebied verlaten heeft sinds méér dan 1 jaar (dd. 24.02.2005) Artikel 19 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs-of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het koninkrijk.

Artikel 35 van het Koninklijk besluit van 08.10.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat elke verblijfs-of vestigingsvergunning ongeldig wordt van zodra de houder langer dan 12 maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.

Artikel 39 §3,1 van datzelfde KB stelt “de vreemdeling die houder is van een een geldige verblijfs-of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan 1 jaar op voorwaarde dat hij voor zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Betrokkene heeft nagelaten aan deze verplichting te voldoen.

Om deze redenen wordt de verblijfskaart met nummer FZY 579.802 ingetrokken.”

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt vastgesteld dat verzoekster het grondgebied voor méér dan een jaar verlaten heeft en dat ze nagelaten heeft de verplichtingen opgenomen in artikel 39, §3, 1° van het K.B. van 8 oktober 1981 na te leven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster aan de gemeente van haar verblijfsplaats vóór haar vertrek heeft bewezen dat zij haar hoofdbelangen in België behield. Evenmin heeft ze de gemeente in kennis gebracht van haar voornemen om het land te verlaten en terug te keren. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekster dit betwist en/of weerlegt. Evenmin toont ze aan dat ze dit wel gedaan heeft. Bijgevolg werd haar vergunning overeenkomstig artikel 35 van het K.B. van 8 oktober 1981 ongeldig.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voor het overige toont verzoekster niet aan op welke (andere) wijze de door haar aangehaalde bepalingen werden geschonden.

Het middel is ongegrond.

4.1.2. In een tweede middel stelt verzoekster dat de motieven van deze beslissing verkeerd zouden zijn en voert ze de schending aan van artikel 3, 19 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen en de schending van de artikelen 35 en 39, §3, 1° van het K.B. van 8 oktober 1981.

4.1.2.1. Verzoekster stelt dat de motivering foutief zou zijn omdat er geen verband ligt tussen het 'vermeende' verval van de identiteitskaart en de afwezigheid van de documenten die het reisdoel en de reisomstandigheden aangeven.

4.1.2.2. Verzoeksters betoog berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er moet een onderscheid gemaakt worden tussen de beslissing tot terugdrijving op zich, die op twee motieven berust en de beslissing tot intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen, die in deze beslissing vervat ligt. In casu heeft verzoeksters grief betrekking op de beslissing tot terugdrijving op zich. Enerzijds stelt de verwerende partij dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en anderzijds stelt de verwerende partij dat verzoekster de verplichtingen van artikel 39, §3, 1° van het K.B. van 8 oktober 1981 niet nageleefd heeft en bijgevolg haar verblijfskaart ingetrokken wordt overeenkomstig artikel 35 van het K.B. van 8 oktober 1981. Indien verzoekster de opgelegde voorwaarden had nageleefd zou ze overeenkomstig artikel 19 van de Vreemdelingenwet tot het grondgebied toegelaten zijn. Hieruit blijkt dat verzoeksters grief in feite betrekking heeft op de terugdrijving op zich en niet op de intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Daar verzoekster tot het grondgebied toegelaten werd, heeft ze geen belang bij haar grief.

Voor het overige toont verzoekster niet aan op welke (andere) wijze de door haar aangehaalde bepalingen werden geschonden.

Het middel is onontvankelijk.

4.1.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 41, 42 en 58, 1° alinea van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966.

4.1.3.1. Volgens verzoekster diende de bestreden beslissing in het Frans gesteld te zijn en niet in het Nederlands.

4.1.3.2. De intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen is een onderdeel van de beslissing tot terugdrijving. Een beslissing tot terugdrijving is geen "akte" waaromtrent verzoekster als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen, doch een politiemaatregel, die werd genomen na controle of verzoekster aan de inreisvoorschriften voldeed. De wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, kunnen in dit verband niet dienstig worden ingeroepen. Deze beslissing werd genomen en betekend in Zaventem, dus in het Nederlandse taalgebied, zodat de betekening terecht in het Nederlands geschiedde (R.v.St. nr. 133.923 van 14 juli 2004; R.v.St. nr. 82.183 van 3 september 1999). Evenmin wordt ingezien, als men de intrekking van de identiteitskaart op zich neemt, hoe de bestreden beslissing een "akte" zou zijn waaromtrent verzoekster als

particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. De bestreden is immers niet het gevolg van een of andere aanvraag van verzoekster, maar een ambtshalve beslissing, genomen op grond van de door verzoekster niet betwiste vaststelling dat zij langer dan 12 maanden buiten het Rijk verbleef, zonder dat zij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 voldeed of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze wettelijke voorwaarden nageleefd heeft.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De afstand van het beroep tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 14 december 2007 tot terugnrijving, de beslissing tot afschrijving uit het bevolkings-register, de beslissing van 14 december 2007 tot vasthouding in een welbepaalde plaats en de impliciete beslissing van 24 december 2007 om verzoekster niet op het grondgebied toe te laten na de beslissing van de raadkamer, wordt vastgesteld.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 14 december 2007 tot intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.